

Република Србија
ВРХОВНИ СУД СРБИЈЕ
Кж I 664/05
22.03.2006. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд Србије у Београду, у већу састављеном од судија: Драгомира Милојевића, председника већа, Предрага Глигоријевића, Мирослава Цветковића, Драгана Јоцића и Зорана Таталовића, чланова већа и саветника Драгане Јеврић, као записничара, у кривичном предмету оптужене **АА и др.**, због кривичног дела трговина људима из члана 111-б. став 3. у вези става 1. Кривичног закона Републике Србије, у вези члана 22. Основног кривичног закона, одлучујући о жалбама Окружног јавног тужиоца у Панчеву и браниоца оптужене, адв. АБ, изјављеним против пресуде Окружног суда у Панчеву К.158/04 од 11.01.2005. године, после седнице већа у смислу члана 375. Законика о кривичном поступку, у присуству оптужене и браниоца, дана 22.03.2006. године, донео је

ПРЕСУДУ

Поводом жалби Окружног јавног тужиоца у Панчеву и браниоца оптужене АА, а по службеној дужности, **ПРЕИНАЧУЈЕ СЕ** и то само у погледу правне оцене дела оптужене, пресуда Окружног суда у Панчеву К.158/04 од 11.01.2005. године, тако што Врховни суд радње оптужене АА описане у изреци те пресуде, правно квалификује као кривично дело трговина људима из члана 388. став 3. у вези става 1. у вези члана 33. Кривичног законика, за које је **ОСУЂУЈЕ** на казну затвора у трајању од 3-три године, у коју казну јој се урачунава време проведено у притвору од 19.10.2004. године до 11.01.2005. године, док се жалбе ОЈТ у Панчеву и браниоца оптужене, **ОДБИЈАЈУ** као неосноване.

Образложење

Побијаном пресудом, на основу члана 354. став 1. ЗКП одбијена је оптужба према оптуженом ББ за кривично дело трговина људима из члана 111-б. став 3. у вези става 1. КЗ РС, у вези члана 22. ОКЗ.

Истом пресудом оптужена АА оглашена је кривом због кривичног дела трговина људима из члана 111-б. став 3. у вези става 1. КЗ РС, у вези члана 22. ОКЗ и осуђена на казну затвора у трајању од три године, у коју казну јој се урачунава време проведено у притвору од 19.10.2004. године до 11.01.2005. године. Оштећени малолетни ММ, ради остваривања имовинско правног захтева, упућен је на парницу. Одлучено је да трошкови кривичног поступка падну на терет буџетских средстава суда.

Против те пресуде и то само у односу на осуђујући дело, жалбе су изјавили:

-Окружни јавни тужилац у Панчеву, због одлуке о кривичној санкцији, са предлогом да се побијана пресуда преиначи и оптуженој АА изрекне казна затвора у дужем трајању;

-бранилац оптужене, адв. АБ, због битне повреде одредаба кривичног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, повреде кривичног закона и одлуке о казни, са предлогом, да се побијана пресуда преиначи и оптужена ослободи кривичне одговорности или да се блаже казни, или да се побијана пресуда укине и предмет врати првостепеном суду на поновно одлучивање, као и да заједно са оптуженом буде обавештен о седници другостепеног већа.

Бранилац оптужене, адв. АБ поднео је и одговор на жалбу ОЈТ у Панчеву, са предлогом да се иста одбије као неоснована.

Републички јавни тужилац, у поднеску Ктж. 802/05 од 09.05.2005. године, предложио је, да се уважи жалба ОЈТ у Панчеву и првостепена пресуда преиначи у смислу навода те жалбе, а да се жалба браниоца оптужене одбије као неоснована.

Врховни суд је одржао седницу већа, у смислу члана 375. ЗКП, у присуству оптужене АА и браниоца, адв. АВ, по заменичком пуномоћју адв. АБ и одсуству уредно обавештеног заменика Републичког јавног тужиоца, на којој је испитао првостепену пресуду, размотрио остале списе предмета и по оцени жалбених навода нашао:

Побијана пресуда не садржи битне повреде одредаба кривичног поступка, на које другостепени суд, у смислу члана 380. став 1. тачка 1. ЗКП, увек пази по службеној дужности, па ни битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 368. став 1. тачка 11. и члана 368. став 2. ЗКП, на које жалба браниоца указује.

Супротно жалбеним наводима, изрека побијане пресуде разумљива је и јасна и садржи опис радњи из кога произилазе сва битна обележја кривичног дела за које је оптужена оглашена кривом, при чему је првостепени суд јасно определио и разграничио које су радње оптужена и њен, сада покојни супруг опт. ББ предузели појединачно, а које заједно. Такође, у изреци побијане пресуде јасно је наведено да је опт. ББ запретио малолетном оштећеном да ће му одсећи уво због одбијања да иде у Италију и да тамо проси, што је у складу са садржином записника о саслушању сведока од 21.10.2004. године.

Неосновано се у жалби браниоца наводи да пресуда нема разлога о одлучним чињеницама, с обзиром да је првостепени суд у образложењу побијане пресуде о свим чињеницама важним за доношење одлуке дао уверљиве, јасне и за овај суд прихватљиве разлоге.

Битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 368. став 1. тачка 11. ЗКП, није учињена ни тиме што првостепени суд није навео садржину исказа опт. ББ, с обзиром да је тај исказ без икаквог утицаја на утврђено чињенично стање.

Најзад, првостепеном пресудом није учињена ни битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 368. став 2. ЗКП у вези члана 98. став 3. и члан 102. став 4. ЗКП, с обзиром да првостепени суд, сходно наведеним одредбама, није био обавезан да саслуша малолетно лице уз помоћ педагога или стручног лица, већ само ако процени да је то потребно, а првостепени суд је правилно проценио да саслушање малолетног оштећеног неће штетно утицати на његово психичко стање, као и да је оштећени, с обзиром на узраст и душевну развијеност, апсолутно био способан да схвати значај права да не мора да сведочи.

Чињенично стање је у првостепеној пресуди правилно и потпуно утврђено, па су неосновани жалбени наводи браниоца којима се то оспорава.

Побијајући првостепену пресуду по том основу у жалби се наводи да је првостепени суд утврдио да су опт. АА и њен сада пок. супруг ББ имали намеру да малолетног оштећеног одведу у Италију где би се бавио просјачењем за њихов рачун и при томе занемарио одлучну чињеницу да оптужени у својим путним исправама нису имали визе за Италију нити за било коју другу земљу. Према жалби, првостепени суд је целокупну пресуду засновао на исказу оштећеног који је супротан осталим изведеним доказима, а у појединим деловима противречан и сам себи.

Изнете жалбене наводе Врховни суд оцењује неоснованим из следећих разлога:

Правилном оценом одбране оптужене АА и свих доказа проведених током поступка, правилно је првостепени суд утврдио да је оптужена, заједно са својим, сада пок. супругом ББ, у време, на месту и на начин описан у изреци и одговарајућим деловима образложења побијане пресуде, искоришћавањем тешких материјалних прилика мајке малолетног оштећеног, истој дала 100 лева за њега и при томе

платила све трошкове око вађења путне исправе, потребне документације, доласка малолетника у Панчево, како би га навели на просјачење, при чему је малолетном оштећеном од стране сада пок. ББ упућена и озбиљна претња да ће му одсећи уво ако не пристане да оде у Италију и да тамо проси.

Правилно је првостепени суд чињенично утврђење темељио, пре свега, на исказу оштећеног малолетног ММ, који је детаљно и уверљиво описао на који начин и под којим околностима су га оптужена и њен сада пок. супруг довели из Бугарске у Панчево, наводећи при томе детаље око издавања путне исправе и потребне документације за прелаз државне границе, разлоге из којих је оптужена његовој мајци дала новац, затим његов боравак у Панчеву у кући оптужених, претње које су му упућене као и начин на који је напустио кућу оптужених и разлоге за то.

Према налазу вештака, специјалисте дечје психологије, ВВ, код малолетног оштећеног утврђено је постојање посттрауматског стресног поремећаја условљеног објективном ситуацијом у којој се нашао, затим да на нивоу менталног функционисања код малолетног оштећеног не постоје знаци примарног менталног дефицита, те да, имајући у виду комплетне анамнестичке податке, чињеницу да у контакту и изјавама код њега не постоје евидентне противречности и нелогичности, као и да је у стању да коректно перципира релације на социјалном плану, нема битних елемената који би указивали на постојање конфабулација у исказима или намерног мењања и прилагођавања садржаја у исказим.

С обзиром на овакав детаљан, стручан и јасно образложен налаз вештака, на који током поступка није било примедби, правилно је првостепени суд исказ малолетног оштећеног у потпуности прихватио као веродостојан и с тим у вези, правилно одбрану опт. АА да није извршила кривично дело које јој је стављено на терет није прихватио, налазећи да је таква њена одбрана срачуната на избегавање кривичне одговорности.

Према томе, чињенично стање, у погледу свих битних елемената кривичног дела у питању, правилно и потпуно утврђено и не доводи се у сумњу супротним жалбеним наводима браниоца.

Испитујући, по службеној дужности, правилност примене кривичног закона (члан 380. став 1. тачка 2. ЗКП), Врховни суд налази да, с обзиром да је после доношења првостепене пресуде, дана 01.01.2006. године ступио на снагу Кривични законик ("Сл. гласник РС" бр. 85/05 од 06.10.2005. године) којим је за кривично дело у питању – члан 388. став 3. тог законика, прописана блажа казна од оне прописане чланом 111-б. став 3. КЗ РС, у конкретном случају, сходно одредби члана 5. став 2. Кривичног законика, треба применити Кривични законик, као блажи за оптуженог. Стога је Врховни суд, по службеној дужности, преиначио првостепену пресуду у погледу правне оцене дела оптужене, налазећи да се у њеним радњама стичу сва законска обележја кривичног дела трговина људима из члана 388. став 3. у вези става 1. у вези члана 33. Кривичног законика.

Испитујући, поводом жалби ОЈТ и браниоца оптужене, првостепену пресуду у делу одлуке о казни, Врховни суд налази да су обе жалбе неосноване.

Наиме, првостепени суд је правилно утврдио све околности у смислу члана 54. Кривичног законика који утичу да казна буде мања или већа, међутим, утврђене олакшавајуће околности не могу се, с обзиром на све околности конкретног догађаја, сматрати особито олакшавајућим. Стога је Врховни суд, отклонио примену одредаба о ублажавању казне, па је оптужену АА, за извршено кривично дело из члана 388. став 3. у вези става 1. и члана 33. Кривичног законика осудио на казну затвора у трајању од три године, која казна је по врсти и мери сразмерна са тежином предметног кривичног дела и степеном кривице оптужене и представља најпогоднију кривично-правну меру за остваривање сврхе кажњавања предвиђене одредбом члана 42. Кривичног законика.

Првостепена пресуда је у односу на сада пок. опт. ББ остала непромењена, јер у том делу није било жалби овлашћених лица.

Из изнетих разлога, на основу члана 388. и 391. став 1. ЗКП, одлучено је, као у изреци ове пресуде.

Записничар, Председник већа

судија,

Драгана Јеврић, с.р. Драгомир Милојевић, с.р.

За тачност отправка

Управитељ писарнице

Мирјана Војводић

ан